У мого великого друга Володі Базилевського не один уже рік живуть два коти.

Один чорнющий як диявол, другий біліший од снігу. І Володя охрестив чорного Бен Ладеном, а білого — Бушем.

І чи оті невдалі прізвиська, чи ще з якоїсь потаємної причини, відомої лише її власникам, коти, відколи живуть у Володі, ведуть між собою нещадну, не на життя, а на смерть, війну. Не доступаючись жодною йотою міченої-переміченої території.

Так і пильнуй, щоб шляхи цих дияволів не перетнулися. Забачивши один одного, вигинають дугами спини, ставлять трубами хвости, наїжачують вуса, оскаженіло вищать, шкребуть кігтями землю. І кидаються один на одного.

Лютий чорно-білий клубок, щедро розсипаючи шерсть, а то й бризкаючи навсібіч кров'ю, несамовито котиться подвір'ям, доки його не роздере навпіл господар.

В обох понадкушувано вуха, обоє в шрамах суцільних, що прикрашають груди затятих вояк.

Це — на дачі, де кілька соток землі — арена для гладіаторів.

А коли настає зима і Володя разом із котами перебирається на квартиру, що в Києві?

Буш поселяється в одній кімнаті, Бен Ладен — у другій. Обоє одразу ж старанно мітять свою територію. По кілька разів на день старанно мітять. Аромат стоїть — не продихнеш. Буш день і ніч чатує під дверима своєї кімнати, Бен Ладен — під своїми. І, не доведи Господи, хтось із сім'ї

необережно прочинить двері — чорно-білий клубок, змітаючи все на своєму шляху, покотиться від стінки до стінки.

— Володю, як ви можете жити в такому щоденному пеклі? — якось поцікавився в нього.

— А що мені робити, коли жалію обох,— зітхає скрушно Володя.

І пише поезії, осяяні геніальними строфами.